

בעניין: עתירה לפי חוק חופש המידע, התשנ"ח-1998

העותרת:

גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע (ע"ר)

באמצעות ב"כ עוה"ד נעמי הגר ו/או מורן גור ו/או סשה צ'רניבסקי ו/או
סטפאני בן נון מ"גישה - מרכז לשמירה על הזכות לנוע"
רחוב הרכבת 42 תל אביב, 6777008

טלפון: 03-6244120 ; פקס: 03-6244130
דוא"ל: info@gisha.org

- נגד -

המשיבים:

1. הממונה על יישום חוק חופש המידע, אגף דוברות והסברה,

משרד הבטחון

2. שר הבטחון

ע"י פרקליטות מחוז תל אביב (אזרחי)
בית קרדן, דרך מנחם בגין 154, ת"א, 6492107
טלפון: 073-3736222 ; פקס: 073-3736490/1
דוא"ל: DA-TLV-civil@justice.gov.il

עתירה לפי חוק חופש המידע

מוגשת בזאת עתירה לפי חוק חופש המידע, תשנ"ח-1998 (להלן: "חוק חופש המידע" או "החוק")
במסגרתה בית המשפט הנכבד מתבקש להורות למשיבים לקיים את חובתם מתוקף החוק ולהשיב
לבקשת המידע בעניין מדיניות הריסוס בעוטף עזה ובאיזור החיץ ברצועת עזה שנשלחה אליהם ביום
13.3.2016. למרות חלוף 120 הימים הנקובים בסעיף 7 לחוק, לא התקבל מענה לבקשה.
בנוסף, מתבקש בית המשפט הנכבד לחייב את המשיבים בהוצאות העותרת, לרבות שכ"ט עו"ד.

א. התשתית העובדתית

הצדדים

1. **העותרת** (להלן: "גישה") הינה עמותה ישראלית, שמטרתה להגן על זכויות אדם בישראל
ובשטחים הנתונים לשליטתה. במסגרת פעילותה חותרת העמותה לקיום דיון ציבורי שקוף
ומושכל על מדיניות ישראל כלפי האוכלוסייה הפלסטינית ברצועת עזה ובגדה המערבית.
2. **המשיב 1** (להלן: **הממונה**) הוא הממונה יישום חוק חופש המידע במשרד הבטחון והוא חלק
מאגף דוברות והסברה – היחידה לפניות ותלונות הציבור שמושבה בקריה בתל אביב.

3. **המשיב 2** הוא הינו הממונה על הצבא מכוח חוק יסוד : הצבא.

ואלה נימוקי העתירה :

מבוא

4. עתירה זו בבסיסה היא עתירת אי מתן מענה. העותרת שלחה את בקשתה על-פי החוק לממונה ביום 13.3.2016. על-פי סעיף 7 לחוק, על המשיב היה להגיב לא יאוחר מ – 120 יום לאחר משלוח הבקשה, כלומר עד ליום 11.7.2016. למרות חלוף המועד, למעט שתי הודעות ארכה לא התקבלה תשובתם המהותית של המשיבים. בנסיון להבין אם מדובר בכמה ימים ספורים ובנסיון למנוע את הגשת העתירה, פנתה העותרת טלפונית לממונה ביום 11.7.2016. הממונה השיב כי טרם נערכה אצלו הפגישה הפנימית באשר לטיפול בבקשה. בנוסף, הוא הבטיח כי ישלח עוד באותו היום לוח זמנים להמשך הטפול בבקשה. עבר שבוע נוסף ואפילו לוח הזמנים המובטח לא נשלח.

5. עוד השפיע על העותרת הדיווח בדו"ח השנתי לפי חוק חופש המידע של המשיב 2 על אודות זמני המענה לבקשות חופש מידע. מעיון בדו"ח עולה כי מנהג הוא אצל המשיב 2 שלא לענות במועד. לפי נתוני "דוח השנתי 2015 אודות יישום חופש המידע" של משרד המשפטים, אחוז הבקשות שנענות על-ידי משרד הביטחון בחריגה ממכסת 120 יום הקבועה בחוק עומד על 71%. נתון זה גבוה לאין שיעור ביחס לכל משרד ממשלתי אחר. כדי לסבר את האוזן עוד עולה מהדו"ח, כי הממוצע הכללי של משרדי הממשלה באשר לבקשות הנענות לאחר 120 יום, עומד על 5.5% בלבד. זהו פער משמעותי ביותר והמדבר בשם עצמו.

<http://index.justice.gov.il/Units/YechidatChofeshHameyda/Report2015/index.html>

יישום חופש המידע בממשלה - מידע כללי בעמ' 31.

יישום חופש המידע משרד הביטחון - בעמ' 49.

6. לנוכח אי מתן המענה במועד, לנוכח אי העמידה בלוח הזמנים ואף מתדל הממונה למסור צפי כלשהו, שלא לומר צפי הגיוני למענה ולנוכח "ההיסטוריה" של אי-מתן מענה במועד, לא היה מנוס מהגשת עתירה זו לבית המשפט הנכבד.

פניות העותרת אל המשיבים בבקשה על-פי החוק

7. מפרסומים בעיתונות הישראלית והזרה נודע לעותרת כי המשיב 2 או מי מטעמו החליט על ריסוס קוטלי עשבים במה שמכונה "איזור החיץ", המשתרע בתוך שטחה של רצועת עזה בגבול עם ישראל, וזאת לצרכי חישוף והמשך ביצוע משימות בטחון שוטף במרחב באופן מיטבי. לאחר הפרסום החליטה העותרת לפנות אל המשיבים בבקשת מידע על-פי החוק כדי לברר פרטים על אודות קבלת ההחלטה על הריסוס, אופן ביצועה, על ההיערכות טרם הריסוס והשלכותיו, הכל כדי להמשיך את תפקידה בהגנה על זכויות התושבים הפלסטינים.

העתק כתבה על אודות הריסוס באיזור החיץ מצ"ב ומסומן נספח ע/1

מפת "איזור החיץ" מצ"ב ומסומנת נספח ע/2

8. ביום 10.1.2016 שלחה עותרת בקשת חופש מידע **לדובר צה"ל**. לאחר הארכה אחת שנשלחה ביום 10.2.2016, נתקבלה תשובת הדובר ביום 28.2.2016 ובמסגרתה נענה חלק מבקשת המידע.

באשר לרוב המידע שנתבקש, הפנה הדובר **למנהלת "דרך אחרת"** במשרד הבטחון וזאת לפי סעיף 8(5) לחוק.

העתק חליפת המכתבים מצ"ב ומסומן נספח ע/3

9. לפיכך, ביום 13.3.2016 נשלחה בקשת חופש מידע לממונה וזאת לאחר בירור כי הוא זה המוסמך לטפל בבקשות מידע המופנות למנהלת "דרך אחרת" במשרד הבטחון. לאחר מספר תכתובות דוא"ל, נשלחה ביום 17.3.2016 התחיבות העותרת לתשלום דמי טיפול. ביום 11.4.2016 נשלחה הודעת ארכה ראשונה בהתאם לסעיף 7(ב) לחוק וזאת בשל מורכבות המידע המבוקש.

העתק הבקשה שנשלחה לממונה ביום 13.3.2016 מצ"ב ומסומן נספח ע/4

העתקי התחיבות העותרת לתשלום מצ"ב ומסומנים נספח ע/5

העתקי תכתובת דוא"ל בין העותרת לממונה והודעת הארכה הראשונה מיום 11.4.2016 מצ"ב ומסומנים נספח ע/6

10. בלבד נשלחה בקשת חופש מידע גם למשרד החקלאות, האמור לפקח על ריסוס מסוג זה וזאת על-פי הוראות חוק הגנת הצומח, תשט"ז-1956 (להלן: "**חוק הגנת הצומח**") והתקנות שהותקנו מכוחו. ביום 14.4.2016 התקבלה תשובת משרד החקלאות על-פיה נמסר כי אין בידם המידע המבוקש וכי בשלוש השנים האחרונות לא הוציא משרד החקלאות כל מסמך מטעמו הקשור לריסוסים עבור מערכת הבטחון באזור עוטף עזה.

העתקי בקשת חופש המידע שנשלחה למשרד החקלאות והמענה עליה מצ"ב ומסומנים נספח ע/7

11. ביום 1.6.2016 נשלחה הודעת ארכה נוספת מטעם נציגו של המשיב 2, האלוף (במיל') אודי אדם, מנכ"ל משרד הבטחון, המאריכה את התקופה למתן ההחלטה ב-60 יום נוספים בשל היקפו ומורכבותו של המידע המבוקש. מאז מכתב זה, כאמור, לא נתקבלה כל תשובה מהמשיבים, בין טכנית ובין מהותית וזאת למרות ההבטחה ללוח זמנים כלשהו, ולמרות הוראות החוק המפורשות המתוות לוח זמנים ברור ומוגבל ל-120 יום. גם לא נתקבל כל מידע בדבר אותה פגישה פנימית עליה מסר הממונה בשיחת הטלפון מיום 11.7.2016. בנוסף, לא עשו המשיבים שימוש בסעיף 7(ד) לחוק המאפשר לרשות להודיע על החלטתה לתת את המידע וזאת תוך 15 יום נוספים ל-120 היום שנקצבו בחוק.

העתק הודעת הארכה השנייה מיום 1.6.2016 מצ"ב ומסומן נספח ע/8

12. לנוכח התנהלות זו של המשיבים, לא נותר אלא לעתור לבית המשפט נכבד זה בבקשה לדרוש את כיבודו של החוק ולהורות על מסירת המידע שנתבקש לאלתר.

ב. הטיעון המשפטי

13. חוק חופש המידע עיגן לראשונה את זכות העיון הכללית במסמכים המוחזקים על-ידי רשות ציבורית וזאת כחלק מתפיסה לפיה המידע המוחזק על-ידי הרשויות מוחזק בנאמנות עבור הציבור ומטעמו, ולפיכך – שייך לציבור (דפנה ברק-ארז **משפט מינהלי** כרך א 582 (2010);

ע"מ 6013/04 **מדינת ישראל - משרד התחבורה נ' חברת החדשות הישראלית בע"מ** (פורסם בנבו, 2.1.2006). החוק מבוסס על עקרונות זכות הציבור לדעת ועקרון השקיפות כבסיס למשטר דמוקרטי תקין, ותכליתו היא גם לקדם ערכים חברתיים כגון שוויון, שלטון החוק וכיבוד זכויות האדם (ר' ע"מ 9135/03 **המועצה להשכלה גבוהה נ' עיתון הארץ** (פורסם בנבו, 19.1.2006); ע"מ 10845/06 **שידורי קשת בע"מ נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו** (פורסם בנבו, 11.11.2008)).

14. לפיכך, החוק קובע את הכלל לפיו אדם זכאי לבקש ולקבל מידע מרשויות ציבוריות (סעיף 1 לחוק) **במסגרת זמנים קצרה**. במקרה דנן, התנהלות המשיבים שתוארה בפרק העובדתי אינה מעידה רק על פגמים פרוצדוראליים שנפלו בטיפול בבקשה מבחינת העדר המענה המוחלט משך 120 יום; אלא בעיקר, היא מלמדת על אי הפנמה של תכליות חוק חופש המידע ועל זלזול מופגן בעניינה של העותרת בבקשה כמו גם באינטרס הציבורי המצדיק את גילוי המידע המבוקש.

15. דומה היה כי שמונה עשרה שנה לאחר חקיקת החוק, יפנימו הרשויות את חובתן ויחדלו מלפגוע בעקרונות היסוד של חוק חופש המידע, כגון עקרון השקיפות וזכות הציבור למידע. עקרונות אלו ברורים כשמש, ולמותר להאריך ולצטט את החוק גופו ואת ההלכה הפסוקה הנרחבת בסוגיה זו. העקרונות מעוגנים בחקיקה ראשית מאז שנת 1998 ובתי המשפט בישראל חזרו על חשיבותם חוזר ושונה בעשרות פסקי-דין והלכות. **הגיעה העת כי המשיבים יבינו אחת לתמיד כי עליהם לפרסם את המידע המצוי ברשותם, כאשר זה מתבקש, וזאת בהתאם להוראות החוק.**

אינטרס העותרת בפרסום המידע המבוקש

16. למעלה מן הצורך ואף על פי שבהתאם להוראות סעיף 7(א) אין מבקש המידע חייב לנמק את בקשת המידע או להציג את הטעם שבבקשתו, תציג העותרת בקצרה את הטעם שבקבלת המידע שנתבקש מהמשיבים.

17. העותרת הציבה לה כמטרה להגן על זכויותיהם הבסיסיות של תושבי רצועת עזה ובראשן חופש התנועה. מפרסומי העיתונות, מעדויות חקלאים אף מחוץ לאיזור החיץ ומדיווחי עובד השטח של העותרת ברצועה, עולה כי זכויותיהם הבסיסיות של החקלאים המעבדים את שדותיהם נפגעו קשות עקב **השחתת יבולים שלמים**. כדי לעמוד על זכויותיהם של חקלאים אלו, על העותרת לדעת מי החליט על הריסוס, כיצד, באיזה חומר השתמשו המשיבים, וכיצד התבצע הריסוס בפועל. הצורך במידע מתחזק במיוחד לנוכח העובדה כי הריסוס השפיע על איזור גיאוגרפי הנרחב בהרבה מאיזור החיץ, ולכן יש לודא האם נבדקו חלופות והאם התחשבו בתנאי מזג האוויר כאשר החליטו על יום ושעת הריסוס למשל.

18. בנוסף, פרטים אלו נדרשים על מנת לבחון האם לריסוס היתה השפעה גם על שטחי החקלאות בתוך מדינת ישראל ובתוך כך יש לדעת האם הריסוס בוצע על-פי החוק הישראלי החל על ריסוסים מעין אלו.

19. יש גם לקחת בחשבון שהתושבים הפלסטינים אינם אזרחי המדינה. אין להם זכות בחירה. הם אינם בוחרים את הרשויות הישראליות ובוודאי שהם אינם בוחרים את הגורמים במערכת

הביטחון אשר החלטותיהם מתוות ומשליכות על היבטים נרחבים בחייהם של התושבים. בסיטואציה זו, החקלאים הפלסטינים, הם אוכלוסיה מוחלשת אשר נזקקת לעזרה בהגנה על זכויותיה הבסיסיות.

האינטרס הציבורי בפרסום המידע המבוקש

20. אחת ממטרות העל של העותרת היא העלאת המודעות הציבורית לגבי מדיניות ישראל כלפי רצועת עזה וקידום דיון פתוח ושקוף יותר לגבי המדיניות ויישומה. העלאת המודעות וקידום דיון פתוח בחברה דמוקרטית, משיקים לרציונלים של חוק חופש המידע. ללא מידע רשמי המפורסם בציבור, לא ניתן לקיים דיון פתוח, שהוא תו ההיכר של חברה דמוקרטית. בנוסף, מידע רשמי ופומבי הוא גם זה אשר יבטיח שמדינת ישראל תכבד את כללי המשפט הבינלאומי החלים עליה ואף את החוק הפנימי ועקרונות המשפט המינהלי.

21. למעלה מן הצורך נוסף הפניה אחת מההלכה הפסוקה בדבר האינטרס הציבורי בגילוי מידע. כך למשל בעע"מ 10845/06 **שידורי קשת בע"מ נ' הרשות השנייה לטלוויזיה ורדיו** (פסק דין מיום 11.11.08) (ר' סעיפים 77-81) קבע בית המשפט כי האינטרס המרכזי בגילוי המידע הוא היכולת לבקר את פעולתה של הרשות על מנת לקיים דיון ציבורי מושכל ולאפשר ביקורת ציבורית על הרשות.

22. לכאורה, על-פי תשובת משרד החקלאות (נספח ע/7), לא ביקשה מערכת הבטחון כל אישור ממשרד החקלאות לרסס באיזור עוטף עזה. גם אם לא זו היתה הכונה המקורית, לא יכול להיות חולק שאיזור זה עלול היה להיות מושפע מן הריסוס. לכאורה, על כל המבצע ריסוס קוטלי עשבים לבקש אישור ממנהל האגף להגנת הצומח במשרד החקלאות וזאת על-פי תקנות הגנת הצומח (שימוש בקוטלי עשבים), תשכ"ט-1969. אף לא ברור אם משרד הבטחון עצמו, אשר לו סמכויות להחליט על ריסוס באזורי בטחון על-פי סעיף 2 לחוק הגנת הצומח, אכן פעל על פי סמכויותיו ולא חרג מהן.

23. כל התהיות העובדתיות הללו אשר יצביעו על קיום החוק על ידי המשיב 2 או על הפרתו, יפתרו בקלות אם תינתן תשובה לבקשת חופש המידע של העותרת. ולא יכול להיות חולק כי קיום החוק על ידי המשיב 2, הוא אינטרס ציבורי ראשון במעלה.

24. יתר על כן, האינטרס הציבורי הוא שהעותרת וארגונים אחרים לא יציפו את בית המשפט בעתירות רבות, כגון שורת עתירות על פי חוק חופש המידע אותן הגישה העותרת בשנים האחרונות, רובן כנגד המשיב 2 וגופי הסמך הכפופים לו. לא למותר לצין כי ברובן של העתירות העותרת קיבלה את הסעד שנתבקש והמשיב 2 נדרש לשלם לה עשרות אלפי שקלים בדמות הוצאות משפט. בית המשפט הנכבד אינו צריך לכלות לשווא את זמנו ומשאביו בתזכורות חוזרות ונשנות למשיבים שחוק חופש המידע חל גם עליהם. האינטרס הציבורי מחייב כי המשיבים יפרסמו את המידע שנדרש מהם ויפעלו באופן עקבי בהתאם להוראות החוק.

חובת מתן מענה

25. סעיף 7 לחוק חופש המידע קובע את נוהל הגשת בקשות המידע והטיפול בהן. המשיבים עשו שימוש חסר תום לב בהליך זה ובסופו של יום לא נענו כלל לבקשה במועד הנקוב בחוק.

26. החוק עצמו - לא זו בלבד שהוא קובע לוחות זמנים מוגדרים למתן מענה, אלא שהוא ממשיך וקובע סנקציות שונות על הפרת חובה זו. רק לאחר לאחרונה הוספה תקנה 6א לתקנות חופש המידע (אגרות), תשנ"ט-1999, הקובעת כי רשות ציבורית שלא טיפלה בבקשה לפי המועדים הקבועים בחוק לא תוכל לגבות אגרת טיפול והפקה. הוספת סעיף זה מלמדת על החשיבות הגבוהה המיוחסת למתן מענה במועדים הקבועים בחוק.

27. בנוסף, החובה לפעול במהירות וביעילות נובעת גם מחובות ההגינות, הנאמנות והסבירות של הרשות המינהלית שהינה "מן המושכלות הראשונים של מינהל תקין" (יצחק זמיר, **הסמכות המינהלית - כרך ב'** 717 (1996)). יתר על כן, מידע הנמסר למבקשים צריך להיות מדויק, שמיש ורלוונטי ואין במסירת מידע בלתי קשור כדי לענות על הדרישות שבחוק. על כך כותב ד"ר הלל סומר:

"בקשה לקבלת מידע צריכה להיענות במהירות, ביעילות, בזול וברוב מוחלט של המקרים (שאינם נכנסים לגדרם של הסייגים למסירת מידע על פי החוק), ללא כל עיכוב מיותר המחייב התנצחות עם הרשות ופנייה לערכאות. כל הערמה של קשיים על מימוש הזכות לקבלת מידע פוגעת במטרה הדמוקרטית של הזכות."

(הלל סומר, חוק חופש המידע: הדין והמציאות, המשפט ח', 435, 438, תשס"ג)

28. המשיבים עשו שימוש נוח באפשרויות שמעניק החוק להאריך את מתן המענה. אולם כאשר נתבקשו "לפרוע" את השטר עליו חתמו, הם נעלמו לחלוטין, לא הגיבו לבקשות שהופנו אליהם והתעלמו מחובתם לפעול.

29. כאמור, אין זו הפעם הראשונה שהמשיב 2 וגופי הסמך שלו, כגון המתפ"ש והמינהל האזרחי נוקטים טקטיקות שונות לעכב ואף לסכל את מתן המידע וזאת אף לאחר הגשת עתירות. כבר ברישא של העתירה הובאו נתונים בדבר הציות העלוב ללוח הזמנים הקבוע בחוק. נביא לדוגמה רק את שתי העתירות האחרונות בשרשרת ארוכה זו: עת"מ 68189-12-14 **גישה נ' המינהל האזרחי**, אשר הסתיימה בפסק-דין ביום 3.5.2016 בקביעות אופרטיביות המחייבות את המשיבים ובהוצאות של 30,000 ₪ לטובת העותרת. לא למותר לציין כי העותרת נאלצה אף להגיש בקשה על פי פקודת בזיון בית משפט בעתירה זו אשר עדין תלויה ועומדת. עוד תצוין עת"מ 51147-05-14 **גישה נ' המתפ"ש** אשר הסתיימה בהחלטה מיום 10.5.2016 ואף שם נפסקו הוצאות לטובת העותרת בסך 7,000 ₪.

30. נטילת הארכות עד אין קץ ללא תכלית אמיתית סופה לייאש את מבקש המידע ולאין את חוק חופש המידע על תכליותיו החשובות. משום שלא נתקבל שום מידע, לא רק שלא השתפר מצבה של העותרת ביחס למצבה לפני ששלחה את הבקשות, אלא הוא אף הורע, כיוון שהיא נותרה עם אותן השאלות, אך בינתיים המתינה פרק זמן משמעותי לשווא. כך גם ממתניינים החקלאים הפלסטינים אשר יבוליהם הושמדו כליל כדי להבין אם הם יוכלו למצות את זכויותיהם המשפטיות מול מדינת ישראל באשר לאובדן מטה לחם.

31. זאת ועוד. כאשר ישיבו המשיבים לבקשת חופש המידע לאחר הגשת העתירה, הרי שלא מן הנמנע שיעשו שימוש באחד הסייגים בחוק. במקום שכל הסוגיות הללו תתבררנה בטרם הגשת העתירה, בית המשפט יהיה המקום הראשון בו הן תתבררנה. ברי כי אין זה המצב התקין. אם תתקבל עמדת העותרת, הרי שאם המשיבים לא טרחו להשיב במועד וככל שיש צורך להעלות סייגים למסירת המידע, לא תתקבלנה טענותיהם שכן הם אחרו את המועד ובכך מחלו על זכותם להעלות כל טענה בטרם תוגש העתירה.

32. בהתחשב בכך, בבזבוז זמנו היקר של בית המשפט וזמנה של העותרת וכן בשל עיכוב מהלכים נוספים הנוגעים למיצוי זכויותיהם המשפטיות של החקלאים הנפגעים, העותרת סבורה כי ראוי שבית המשפט הנכבד יביע את עמדתו באשר להתנהלותם של המשיבים לעניין אי מתן המענה לבקשות המידע וכי העניין יבוא לידי ביטוי בפסיקת הוצאות נגד המשיבים, על מנת שיפנימו את הצורך ליישם את הוראות החוק כלשונו.

ג. סיכום

33. **שוב דחפו המשיבים את העותרת לפתחו של בית המשפט הנכבד, בהתנהלות של מי שסבורים שהחוק איננו חל עליהם והחובה לענות ובמועד לבקשות חופש מידע חולפת מעל ראשם. ברי כי יש צורך באמירה חזקה וחד משמעית על מנת להבטיח שהעותרת לא תאלץ לשוב ולחזר אחרי המשיבים בתקווה לקבל מידע השייך לציבור ולגרור את בית המשפט פעם אחר פעם לחזור על הלכה קבועה ומושרשת.**

34. העתירה מגוללת עוד פרק במלחמת ההתשה שמנהלים המשיבים כנגד עקרון השקיפות. לעותרת היסטוריה ממושכת של מאבק כנגד המשיבים בנוגע ליישומם של העקרונות הנגזרים מחוק חופש המידע. שוב העותרת עשתה כל שלא ידה על מנת להבטיח כי המשיבים יעמדו בחובותיהם החוקיות על מנת שעתירה זו לא תגיע לפתחו של בית המשפט הנכבד, אולם המשיבים עומדים במרים ומסרבים לקיים את הוראות החוק והפסיקה.

35. לעותרת יש עניין בקבלת המידע, הן לצורך ביצוע עבודתה הן מפאת העניין הציבורי שבמידע המבוקש. נוכח האינטרס הציבורי המשמעותי והאינטרס הפרטי של העותרת ושל ציבור הפונים הגדול והמגוון אותו היא מייצגת, על המשיבים מוטלת החובה לגלות את המידע.

36. המשיבים גם לא הצביעו על סיבה שבגינה על הבקשות להידחות, שהרי המשיבים כלל לא ענו לבקשה של העותרת. משלא הוצג כל טעם להימנעות ממסירת המידע, חייבת הרשות במסירתו ללא שיהוי, שהרי מידע זה שייך לציבור.

37. אף אם היה נטען **טעם רלוונטי** כלשהו להימנעות ממסירת המידע, וכאמור לא נטען עד עצם היום הזה, הרי שהעניין הציבורי בגילוי המידע המבוקש מצדיק את מסירתו. העותרת שומרת על זכותה להרחיב בסוגיה זו, ככל שהמשיבים יעלו טענה בדבר צידוק חוקי להימנעות ממסירת המידע ובית המשפט הנכבד יאפשר זאת.

38. **יש לשים סוף למדיניות ההסתרה של המשיבים. לפיכך, לאור כל האמור, מתבקש בית**

המשפט הנכבד לחייב את המשיבים להשיב לבקשת העותרת ולמסור לידיה את המידע המבוקש במלואו. כמו כן, מתבקש בית המשפט הנכבד להשית על המשיבים את הוצאות העותרת, לרבות שכ"ט עו"ד.

עתירה זו נתמכת בתצהיר מטעם העותרת.

ד"ר (מזה"ת) נעמי הגר, עו"ד
ב"כ העותרת

19.7.2016